

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)

מאי 2025

כְּבֹדָה עָלֵי מָאד, אֶרְצִי, כְּפֹךְ

וְלֹא אֵצֵא חֶפְשִׁי;

אוֹלָם הָרָפִי נָא רָגַע קֹט – וְתִשְׁתַּפֵּךְ

עָלֵי נַפְשִׁי.

[יהודה קרני, מכרך השירים 1922–1935]

עלון מס. 5 בשנת 2025, מס. 2302 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / יאיר פלגי / כלנית מלכין / מיכל בז'רנו / מיכל פלגי
נעמה קול / עידו גופר / עמוס קלס / ענבר דותן / ענת שורץ / קובי מירום / רינה גלר
רמי חביב / שלמה גלזר / שרון גורן

חוגגת יום הולדת עגול: עירית כהן

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

ציורים: כלנית מלכין

תמונות: עידו גופר / סמדר יחיאלי / פרטיים / רינה גלר / שרון גורן / תרבות ניר דוד

הבאת העלון לדפוס: כרמית נגלר

תודה מיוחדת ליהודית אייל על ההגהה

עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

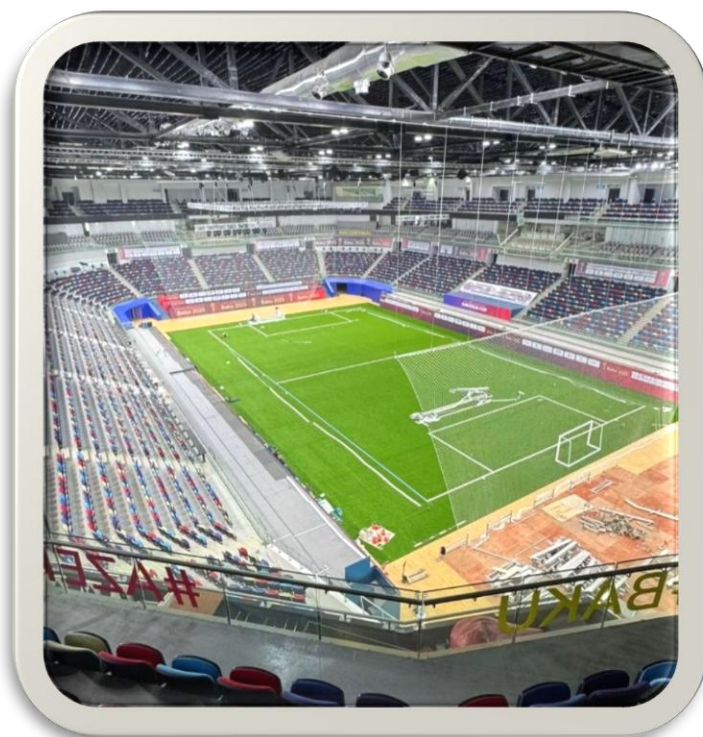
אפריל 2025

בעלון חודש מאי תמצאו:

על הבית המשותף

על בדורגל

ביקור בית

דרישת שלום

ועוד ועוד.....

עוד על עלון מאי

על הדשא הכנות לשבועות, החג הצבעוני והמיתולוגי של ניר דוד.

בעלון הבא נביא ממנו תמונות ורשמים.

החודש רעשה הרשת סביב שני עניינים: קו עירוב ומיזם סולארי. על המיזם כתב שלמה גלזר מאמר עמדה. על קו עירוב דווקא לא רציתי להביא עמדות, אלא להציע לאנשים לכתוב על הטריגרים שהופעלו בעוצמות בעקבות אותה בקשה. האם אנחנו מאויימים? האם האיום אמיתי או מדומה? האם גם המצדדים בקו עירוב מאויימים? לא הצלחתי. אז כדי לא לצאת בלא כלום, מביאה כאן שיר שקיבלתי מחברה.

מכוס לכוס – אהרון בס

סִבְתָּא שְׁלִי ז"ל הִיְתָה מְקַרְרֵת לִי

שְׁתִּיָּה חֲמָה בְּהַעֲבָרָה מְכּוּס לְכּוּס

וְעַל הַדֶּרֶךְ לַמֶּדָּה אוֹתִי

שְׁכַעַס וְרִתִּיחָה מְקַרְרִים

עַל יְדֵי הַעֲבָרָת עֲצָמָךְ לַמָּקוֹם שֶׁל הַזֹּלֶת

לְנִקְדָּת הַמִּבְטָשׁ שֶׁלֹּא כְּמָה פְּעָמִים שֶׁנִּצְטָרָךְ

וְכֵן, כְּמוֹ הַמִּשְׁקָה בְּכּוּסוֹת אֲתָה תֵּאבֵד קֶצֶת

מִהֶאֱגוֹ שְׁלֶךְ תוֹךְ כְּדִי

וְזֶה לְכַשְׁעֲצָמוֹ שׁוֹה כָּל טָפָה

קריאה נעימה, סמדר יחיאלי

לבחון מחדש אמיתות ישנות – מאמר דעה

[שלמה גלזר]

בשבועות האחרונים מתנהל וויכוח ציבורי (ראוי ומכבד) בנושא מתקני החשמל הסולארי בשדותינו. בוויכוח עלו הנושאים: כדאיות כלכלית, נוף, שמירת הסביבה, ומי שיועד לקרוא בין השורות: גם המתח שבין ציבורי לפרטי ובין טובת הכלל לאמונת היחיד.

אני סבור שהוויכוח הזה מייצר הזדמנות חשובה לקיום דיון רחב ומקיף תחת הכותרת **ניר דוד לאן?** במהלכו תבוצע חשיבה ויבחנו: נהלי קבלת ההחלטות, סמכות ההנהלה, נהלי הדיון הציבורי ושקיפות המידע, בחינה והתאמת שיווי המשקל בין הכללי לפרטי ותוצר לוואי, קיום החלטות ועוד.

הקיבוץ שלנו עבר להתנהל כקיבוץ מופרט לפני 16 שנים. על הרבה מאוד החלטות וכללים הכתובים עדיין בחוברת השינוי אבד הכלח וראוי בהזדמנות זאת לבחון ולעדכנם מחדש.

קיבוץ (כל קיבוץ) הוא ישוב של פרטים המקיימים חיי קהילה בהם שלובים עסקים לצד צרכים קהילתיים רבים ומגוונים, שקיומם מותנה בהשקעה כספית גדולה. אין מחלוקת כי הקיבוץ שינה את פניו – קליטת בנים, שיוך הדירות, חלוקת "פירות הנכסים" – כל אלו יצרו מציאות וסדרי עדיפויות חדשים ברמה הציבורית וברמה האישית. החובה לבנות בית כחלק מהחברות בקיבוץ מטילה עול כלכלי כבד לשנים רבות על חלק מהציבור ונוצרו פערי ההכנסה בין החברים והמשפחות. כארגון המורכב מאנשים שונים בעלי יכולות, רצונות, שאיפות וחלומות שונים, נמצאת החברה הקיבוצית בתנועה מתמדת ומתאימה עצמה למציאות המשתנה. אציין את התזוזות הטקטוניות הגדולות ב-30-40 השנים האחרונות:

1. מעבר ללינה משפחתית ב-1989

היום זה מובן מאליו, אבל המהלך הזה שינה סדרי עולם חינוכיים ומבניים. בין השאר חייב בניית בתים מתאימים לחברים, מה שהטיל על התקציב הציבורי עול כלכלי כבד.

2. מעבר למודל המשולב בתחילת שנות ה-2000

לראשונה ניתן תגמול כספי לפי גובה המשכורת תחת הכותרת "תמורה לתרומה", מה שנתן גושפנקא חוקית והכרה בפערים הכלכליים בין החברים.

3. החלטה על שיוך הדירות אפריל 2006

ההחלטה העקרונית של העברת רכוש ציבורי (בתי המגורים) בבעלות ציבורית (האגודה השיתופית) לבעלות החברים – שינתה בהדרגה ומשנה את כל כללי המשחק וההתייחסות הפרטית והציבורית במסגרת חיינו המשותפים.

4. מעבר למעמד של "קיבוץ מתחדש" – ב- 1.5.2009

לאחר כשלוש שנות דיונים, ויכוחים והצבעות, חידד המעבר את הצרכים השונים בין השכבות השונות וחידד את הוויכוח על חלוקת העוגה התקציבית.

5. הקמת ההרחבה ותנופת קליטה

הקליטה חידשה את פני הקיבוץ, הצעירה את הדמוגרפיה, שינתה את פניו והעמידה אתגריים וסדרי עדיפויות שונים בין שכבות הגיל השונות.

עד כאן הצד חברתי

גם בתחום הכלכלי ידענו שינויים רבים. כדי לקצר אומר ששנים ארוכות מהקמת החומה והמגדל ועד 1985 היינו קיבוץ "קשה יום", שכלכלתו התבססה על חקלאות "בעייתית" בעמק המעיינות (גד"ש, מטעים ומדגה) וניסיונות כושלים לתעשייה (שפרית) וייצור כלי גינן וחקלאות (מפעל מתכת). הקושי הכלכלי בא לידי ביטוי בכל רבדי החיים שהתנהלו במחסור ובצניעות רבה.

התפנית במצב הכלכלי החלה ב- 1985 עם הקמת **ניר עותק**. לראשונה הוקם מפעל תעשייה רציני וחדשני ששיפר מאוד את המצב הכלכלי.

במקביל, בשנות ה-90 של המאה הקודמת, החלו כמה יזמים מקומיים לפתח את ענף ה**תיירות** תוך ניצול משאב "האסי", ובהדרגה הפך לענף יציב ורווחי.

במקביל לפיתוח הכלכלה שלנו, הגיע משבר הבנקים, הריביות "קפצו לשמיים" והביאו את הקיבוץ לסף פשיטת רגל. "הסדר חובות הקיבוצים" שגובש והשית עלינו החזר חובות דרקוני של מיליוני שקלים בשנה במשך 15 שנים (1987 - 2002) הציל את הקיבוץ שבהדרגה שיפר את הכנסותיו. עם סיום הסדר הקיבוצים ב- 2002, מיליוני השקלים ששולמו כהחזר חובות הופנו פנימה והקיבוץ פרץ קדימה כלכלית.

אסור לשכוח כי היו גם קשיים נוספים במעלה הדרך. מגפת הקורונה שפגעה גם בכלכלה בארץ ובעולם, ואירוע מורכב וקשה וייחודי לנו תחת הכותרת "המאבק על האסי", שטרם הסתיים אבל שרדנו אותו או כפי שאמר כבוד השופט העליון גרוניס שהיה בפרק זמן מסוים מגשר בפרשה: "ניר דוד לא יכול היה לקוות לתוצאה טובה יותר". אגב למשבר האסי היתה עלות תקציבית כבדה מאוד, שספק אם היינו עומדים בה אם מצבנו הכלכלי היה שונה.

היום – אנחנו קיבוץ משגשג חברתית, יציב כלכלית, הבנים חוזרים והכל נראה חיובי וטוב.

כל ההקדמה הארוכה הזאת נכתבה כדי לומר שני דברים:

לא לעולם חוסן, וראוי ונכון לעצור פעם בכמה שנים ולבחון ולהתאים את ההתנהלות וההחלטות למציאות. נחזור לטריגר של כתיבת המאמר: הוויכוח על הקמת הפאנלים הסולאריים בשדותינו. כלכלת הקיבוץ שלנו זאת שמאפשרת לנו קיום חיי תרבות, מערכת חינוך, נוי מפואר, שירותים שונים, קיום חדר אוכל, אחזקת תשתיות ועוד ועוד נשענת על שלוש רגליים – תעשייה, תיירות וחקלאות. נוסף לכך כל חבר או משפחה אחראיים על פרנסתם ומשלמים מיסי קהילה המסייעים במימון כל היש הרב הזה בדגש על ערבות הדדית.

אבל וזה אבל גדול –

- **"ניר עותק"** שציין השנה 40 שנה להקמתו – הוא מפעל בינוני/קטן שהמוצר העיקרי שלו, מדבקות, הוא מוצר מעבר לשיא שלו, והעולם הדיגיטלי נטול הנייר, בצרוף הקושי לייצא את מוצריו מסיבות שונות מעורר סימני שאלה לעתיד.
- **התיירות** ענף טוב ורווחי – נפגעה קשה מהקורונה והמלחמה הבלתי נגמרת וגם "משבר האסי" לא חיזק אותה בלשון המעטה.
- **החקלאות** טובה מאוד ורווחית – אבל מושפעת ממדיניות הממשלה ונכונות לתמיכה (מדגה), הורדת מכסים, אי הוודאות רבה וכל שנה עומדת בפני עצמה.

קיבלנו בשנתיים האחרונות המחשה לאי היציבות הכלכלית. היא מתבטאת בפערים בין 2023 שהייתה אחת השנים הטובות שלנו לעומת 2024 שהייתה שנה, איך לומר בעדינות, "לא משהו". **לכן חובתה הראשונה במעלה של ההנהלה הכלכלית של הקיבוץ !!!** לדאוג לפיתוח, השקעות בכיוונים חדשים ומגוונים של מקורות הפרנסה שלנו כדי שנוכל להמשיך ולקיים את הקהילה שלנו בכבוד וברוחה.

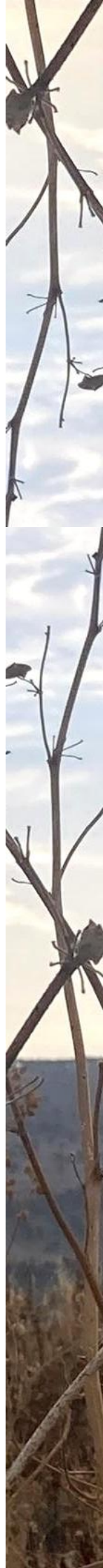
טוב, נכון וחשוב שההנהלה הכלכלית של הקיבוץ פועלת ועוסקת בכך. אם יורשה לי גם מילת ביקורת – ההנהלה הכלכלית (כל הנהלה) איננה מהאו"ם, היא לא יכולה להציע הצעה שהיא מאמינה בה, בדקה אותה וחושבת שהיא כדאית מאוד כלכלית, להביא אותה לדין והחלטה ציבורית בעודה יושבת על הגדר. היא חייבת להיאבק, לשכנע ולעשות ככל שביכולה שהצעתה תאושר ותצא מהכוח אל הפועל. נכון, זה לא תמיד קל, יש ביקורת לפעמים לא נעימה, אבל מתוקף אחריותה ותפקידה חובתה לעשות זאת כי בשביל זה היא נבחרה.

בקהילה מגוונת ורב גילית כמו שלנו טבעי וברור שיהיו חילוקי דעות, אי הסכמות ודגשים שונים. השאלה החשובה היא איך מגשרים עליהם ומקבלים החלטות המשרתות את הכלל לטווח ארוך. ברור שכל החלטה תהיה בניגוד לרצונו של מישהו או תפגע בו. לדוגמה הקמת הצימרים בתוך הקיבוץ – החלטה כלכלית נכונה שמהווה את בסיס הרווח של התיירות – "פגעה" ברמה כזאת או אחרת בדיירי השכונות הקרובות ולא הטרידה כלל את דיירי צפון ומערב הקיבוץ. מהרווחים, חשוב לזכור, כולנו נהנים.

לסיכום

1. אני ממליץ לאשר את המיזם הסולארי.
2. לנצל את ההזדמנות שההצעה עוררה ולקיים לדיון ציבורי רחב – על סדרי העדיפויות, על הדרכים לגיבוש הסכמות והתאמת ההחלטות והכללים למציאות המשתנה.

חדר האוכל – המקום הפועם

[כלנית מלכין]

הקדמה קצרה:

מזה כמה חודשים תלויים על קירות חדר האוכל רישומים מעשה ידיה של כלנית מלכין. ברישומים האלה נמצאים האוכלים, המקשקשים, העובדים, העומדים והיושבים, או במילה אחת: אנחנו.

נפגשתי עם כלנית לשמוע על הפרויקט הזה, שהוא חולייה בשרשרת של פרויקטים אמנותיים-קהילתיים שהיא היוזמת שלהם בשנים האחרונות. סמדר יחיאלי

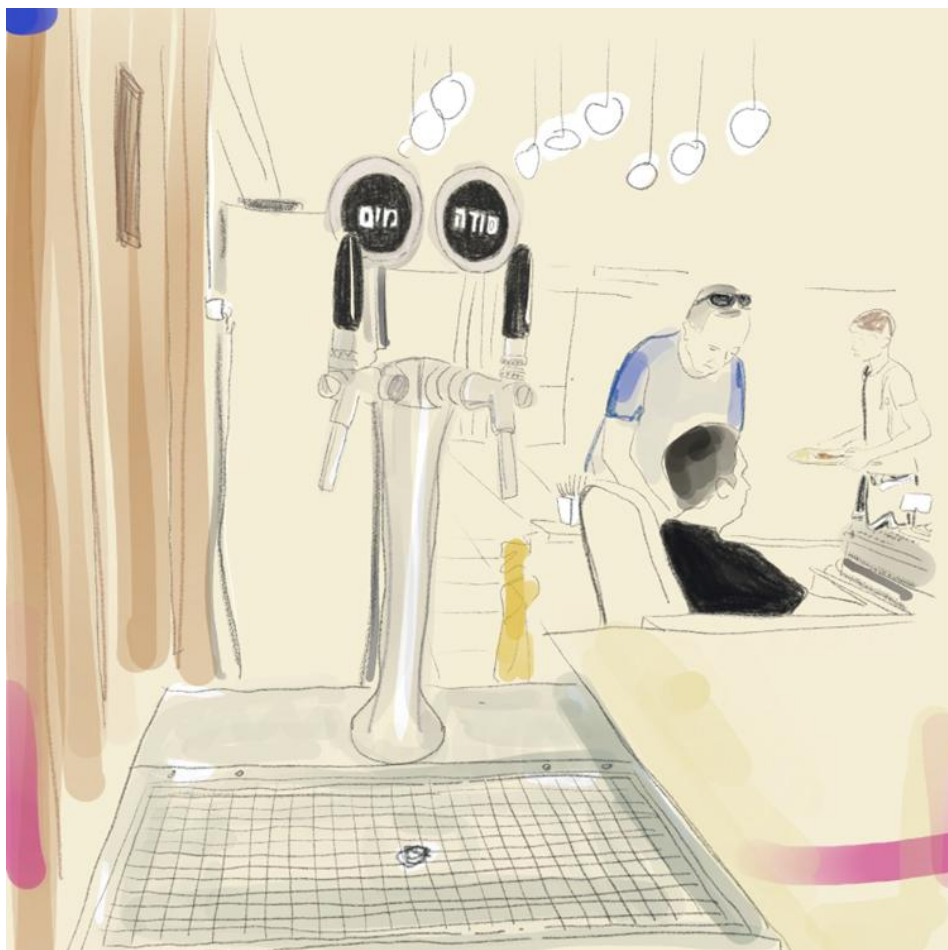

מניין הרעיון, המוטיבציה, לצייר את החיים הפעילים בחדר האוכל?

אני אוהבת את הקיבוץ, את הקהילה, ואת חדר האוכל. זוהי מחווה לחדר האוכל, שחזר ונפתח באחריות הקיבוץ. חזרתי לאכול פה, לאחר הרבה זמן שלא אכלתי כאן. האוכל טעים, ובכלל מרגיש יותר מטופל. החזרה לכאן הזכירה לי כמה המקום הזה חברתי ושוקק חיים. אני גדלתי בעיירה, הרבה שנים חייתי בסביבה, מגוונת ושוקקת. מהבחינות האלו יש תקופות ששקט לי כאן (רוב הזמן זה מבורך). חדר האוכל הוא קפסולה של תנועה ורעש. הוא מקום פועם. וכשחזרתי אליו, התעורר בי הצורך לאייר את החיים החדשים של חדר האוכל – גם מהצד החומרי וגם מהצד החברתי-אנושי. הרגשתי שהאיורים הללו הם גם סוג של תיעוד. אפשר לזהות את הסועדים, העובדים, ואת האביזרים השונים.

אני חיה בניר דוד כבר 16 שנה, והרבה אנשים שהכרתי כבר אינם בין החיים. רציתי להזכיר את אלו שכן, להנציח סיטואציות חברתיות ואת הדינמיקה האנושית.

את עוסקת בעיצוב ותכנון. איך חדר האוכל נראה לך?
אהבתי מאוד את החדר אוכל הישן. הרצפה שלו, השולחנות והכיסאות – אני מאמינה מאוד בשימור.
בכלל, יש לי רומן ארוך עם חדר האוכל. במסגרת הלימודים שלי עשיתי עליו עבודה עיונית-מחקרית: הגעתי
אל התוכניות ואל כל החומרים שעסקו בו במהלך השנים מההיבט התכנוני והחברתי.
אחר כך גם הקמתי מיצב בתוך חדר האוכל לרגל חג הקיבוץ, מתוך תפיסה שאסתטיקה וחברה יכולים
להיפגש.

איך התבצעה העבודה?
בשלב הראשון צילמתי בתוך חדר האוכל. בשלב השני העברתי את הצילומים לתוכנה גרפית, עליה אני
הופכת את הצילום לתמונה. אני עוברת על קווי המתאר ומשם מתחילה לצבוע וליצור את התמונה. יצרתי
סדרה של 12 תמונות, את חלקן **ענבר** רכשה, מסגרה ותלתה על קירות חדר האוכל. התמונה הראשונה
שציירתי, היא של **שלומית** ליד המנות. ציירתי את הצוות, הם חלק מחדר האוכל, ציירתי את מכונת הכלים,
והעובד בה. ציירתי את הדינמיקה סביב השולחנות. פרסמתי את הציורים בפייסבוק והגיעו הרבה תגובות,
והבנתי שהציורים מרגשים, ויש חיבור אליהם. ככה גם ענבר נחשפה אליהם. לפני שפרסמתי את התמונות,
ביקשתי את רשותם של המצולמים. ענבר ואני בחרנו את מיקום התמונות, חלקן תלויות במקום שבו צוירו.
בהשפעת הציורים על הקירות, ענבר אמרה לי שהיא לא תחליף את הגוון של מפות הפסים הירוקות המפות
באזורים הפכו לסוג של מיתוג.

אפשר לראות בעבודות הללו
תרומה לרשת החברתית שבונה
קהילה.
היצירה שלי לא נעשית כתרומה
לקהילה. אני עושה אותה כי זו
אמנות. כל האמנות שלי,
והשירים שאני כותבת הם על
בית. התערוכה הראשונה של
אמני "הנקודה" עסקה בבית.
גם חדר האוכל הוא בית, בית
משותף. העין שלי צדה,
מחפשת את הדינמיקה
החברתית, היא מעניינת אותי,
היא מרגשת אותי, היא מפעילה
אותי ואני עושה מזה אמנות.

ארוחת שישי משותפת (16.5.25)

[ענבר דותן]

אתמול בארוחת שישי היו 290 סועדים. היה ממש ממש מלא (ביום רגיל בחד"א נכנסים גג 210 אנשים). סגנון ההגשה שונה מארוחת צהריים. בארוחת שישי אפשר לבחור לשלב בין כמה מנות עיקריות וזה מרגיש ביתי ומפנק. הגשנו מגוון מנות עיקריות משודרגות, ביניהן מנות שלא מוגשות בד"כ בארוחת צהריים. לצד המרק היו קניידלעך שהכנו במטבח וגם מאפה תפוזי כפתית. היה מגוון סלטים חגיגיים במיוחד ובסוף הארוחה הגשנו עוגות ופירות. השולחנות חיכו עם מפות לבנות, עם שם המשפחה וברכה לשבת על כל שולחן, עם פרחים, חלה לשבת ולמי שביקש גם בקבוק יין.

צוות מובחר מהנעורים סידר וערך את חדר האוכל: הגיש, אירח ועזר בהדחת הכלים. כל זה לאחר שבוע מאוד אינטנסיבי במטבח, כאשר מור (איש הסלטים שלנו) נמצא במילואים ואסי למעשה הכין את כל האוכל לכל ארוחות הצהריים לקיבוץ, לקבוצות שמגיעות וכמובן ההכנות לארוחת ערב שישי, עם מחשבה, טעמים מפתיעים ויצירתיות. מור יצא ליום וחצי מהמילואים כדי לתת את היד שלו לארוחת שישי שיצאה טעימה ומופלאה במיוחד. תודה לכל צוות חדר האוכל על ההכנות והעזרה: לאסי, מור ואיציק על האוכל, לעדן, ננו, דניאל, דליה ודוד על הסידור והארגון. ולהילאל שהוא תמיד על הרבה יותר מרק על הכלים ונשאר עד הרגע האחרון – תודה! עופר בהרי, אסי גופר ויובל רוטמן היו הצוות המוביל של ארוחת שישי עם צוות נערים מצומצם שתרם והפך את הארוחה למקסימה וקהילתית. תודה רבה גם לאילון סלוס שתמיד נרתם לעזרה עם חיוך וסבלנות! היה ערב עמוס ומשמח. קהילה במיטבה. כמה ברי מזל אנחנו על היותנו חלק מקהילה שכזו.

נפגשתי עם קורונה בביתם. קורונה, מעידה על עצמה שהיא אדם פרטי מאוד, פתחה את הבית ואת הלב בקלות ובשמחה. כמה מרגש ומעניין המפגש עמה, ודרכה עם משפחתה וביתם.

אני אדם פרטי מאוד. אני לא מאוד פעילה בקהילה, לא נמצאת בקבוצות ווטסאפ. אבל אני מאוד אוהבת לגור פה. טוב לי עם השכנים, אני מסתדרת עם כולם. לפעמים אני קצת דואגת שאולי החיים פה בבועה הזו נעימים מידי. אולי אני לא מחספסת את הבנים מספיק. יהיה להם גם קשה בחוץ, ויהיו אתגרים. אני מקווה שאני נותנת להם את ההבנה שאפשר לחיות אחרת. מכל השנה וחצי האחרונות, החטופים והמפונים שעזבו את בתיהם לתקופות ארוכות, אני כל כך מודה שבכלל יש לי בית. אז לפעמים מתעצבנים על משהו קטן, ומיד אני נזכרת, כולנו פה, כולנו בריאים, יש לנו בית. להגיד תודה על הדברים האלה.

שינויים מיטיבים

קורונה ואני יושבות במטבח, ואחרי שיחת התעדכנות קלה, אני מתחילה עם השאלות. משעות היממה, מתי את הכי אוהבת את השהות בבית?

אני אוהבת את הבית בכל רגע. יש את הבית כשהילדים נמצאים, ויש את הבית השקט כשאני לבד, בבוקר. יש לי את הספייס שלי, יש שקט, שומעים את הציפורים בחוץ. התחלתי הרגל חדש כזה שכל יום אני מסדרת ומנקה, אז כל יום נעים. עד לא מזמן הייתי מגיעה ליום חמישי כשהכול מבולגן, ואז ביום שישי כל היום הייתי מנקה ומסדרת, ואז סופסוף בשישי אחה"צ יכולתי לשבת עם כוס קפה וליהנות. אבל עכשיו אני במצב שאני יכולה ליהנות מהבית כל רגע. זה הרבה יותר טוב.

אני קמה בשש, גם יובל קם מוקדם מאוד, זה כבר נהיה טבעי. ואז שעה-שעה וחצי, עוד לפני הילדים, אני כבר מתקתקת את הבית. קצת אבק, קצת מקלחות, מדיח, כביסות, מה שצריך... וכשהם קמים, כל הבית כבר נקי. זה מעולה. בזכות השעה הזו, אח"כ כל היום נעים לי בבית. אני חוזרת מהעבודה וישר יכולה לשבת לי בכיף עם כוס הקפה. גם שישי התפנה לי, כי הבית כבר נקי ומסודר. השינוי הזה (של לסדר כל בוקר ש.ג.) התאפשר כי עד עכשיו הייתי במיינדסט (דפוס חשיבה) של אימא לילדים צעירים, אבל למדתי לזהות שדברים השתנו, ועכשיו אני גרה בבית עם שלושה גברים. והטינאייג'רים האלה הם פיזית ענקיים. בגדים ונעליים במידות של גברים. קניות של אוכל, זה כבר לא יובל ואני חצי צמחוניים כאלה, לא, זה כבר ארבעה מבוגרים. עכשיו הבית הוא כמו מלון בוטיק של אוכל בלי סוף, בכמויות של מבוגרים. רק לא מזמן הפנמתי את זה, שאני צריכה לשנות מיינדסט. גם הסלון צריך שיהיה מותאם, אז אנחנו מוסיפים הדום גדול, כי הבנים הם שני מטר, והם כל הזמן שמים רגליים על השולחן. זה פאזות כאלה. יש תבניות שעובדות לשנה, שנתיים, ואז פתאום אתה מרגיש כאילו שום דבר כבר לא מסתדר יותר. צריך לדעת לזהות רגעים כאלה.

מינימום מאמץ, מקסימום נוחות

אם כן, התחילה התקופה הזו, שהתחלתי לנקות, ולמרות הכיף והתגמול בבית נקי, פתאום הרגשתי ששום דבר לא עובד, שום דבר לא נוח ו/או לא במקומו. פתאום קלטתי שכל הבית שלי ב"כמעט". אז התחלתי לדייק לי את המיקומים. יש לנו בבית דברים בשימוש יומיומי שנמצאים במקומות לא הגיוניים. למשל החומרים של הכביסות היו מתחת לכיור, וזה כל הזמן להתכופף, אז הגבהתי אותם לגובה שנוח לי. ככה עברתי על כל הבית והנגשתי את כולו.

גם בספונג'ה, עם הדלי והמגב, פתאום אמרתי, כאילו מה, אני סבתא מפולין מ-1938? למה אני מתכופפת ככה? אז קניתי אביזר של מוט שמסתובב שיהיה לי הכי נוח.

זה שעות על TEMU, כל יום חבילה... (צוחקת). קניתי דרכם מלא אביזרים שעוזרים לסדר בבית: קופסאות לארגון, כלי לסידור כבלים על שולחן עבודה שסידר לי את כל החוטים שהסתובבו פה.

קורינה עושה לי סיור בבית, ואני נפעמת מכמה שהכול מסודר. אני מעריכה מאוד סדר וניקיון, אבל בבסיס שלי אני ברדקיסטית. קורינה מראה לי מגב קטן למקלחת, שלא נתקע ברגליים ולא מפריע להתקלח, שסופג את המים במקום לגרוף אותם, וסוחטים אותו ממש בקלות בתום השימוש. אני פה באורות! הדברים הקטנים.

מזכרות מהולנד

יש איזשהו רהיט או חפץ שהולך איתך לאורך שנים?
יובל ואני, אנחנו שנינו די פרקטיים, ולא נקשרים לחפצים. אני לא נאחזת בחפצים, ברגע שמשהו לא עובד או לא שימושי, אני משחררת. גרנו באמסטרדם, גרנו בתל אביב, כך שלא צברנו דברים. מצד שני, רהיטים טובים הולכים איתי, כמו הספות למשל, אותן לא נחליף סתם.

אני רואה בסלון מדף שעליו חפצי נוי, ואני שואלת את קורינה האם יש סיפורים מאחורי הפריטים?

יש לי פה קצת דברים מהולנד. יש דגם של בית הולנדי טיפוסני שקיבלתי מאימא שלי, ויש לידו רפרודוקציה איכותית ואמיתית מאוד. היא מזכירה לי את הסביבה שאני גדלתי בה: די קרוב לים, עם סירות מהסוג הזה, וגם מזג האוויר האפרפר עם קצת גשם, ושחפים. אני אוהבת מאוד את הנוף הזה, נוף ילדותי. לרוב אני טסה להולנד עם מזוודה קטנה ואין לי ממש איך לסחוב הביתה דברים, אז אני מחפשת דברים קטנים שאוכל להביא בכל זאת.

מי מנגן בפסנתר?

כולנו קצת. דניאל לקח שיעורים, אני לקחתי שיעורים, וגם יובל.

מי מנגן בגיטרה?

ג'ייסון מנגן בגיטרה. הוא ניגן שנים בצ'לו, אבל בשלב מסוים זה כבר לא הסתדר, אז נשארה הגיטרה.

הרבה שנים היינו פעילים מאוד במוזיקה: פסנתר, צ'לו, אני ניגנתי כל יום בקלרינט. ואז זה ירד קצת. אני התחלתי לצייר, דניאל עבר לכדורעף, וג'ייסון ממשיך עם הגיטרה.

היה לי חשוב מהבית לתת להם את ההזדמנות לנגן בכלי נגינה. אבא שלי מנגן בפסנתר, והיה תמיד פסנתר בסלון שלנו. הרגשתי שבלי מוזיקה ובלי פסנתר זה לא בית. חייבים. לא יודעת. זה אולי המשכיות של הולנד, של החינוך, של הבית שלי שרציתי שימשיך פה. תמיד רציתי מאוד להטמיע בהם גם את האופן שאני גדלתי, או חלק מזה. אז המוסיקה היא חלק משמעותי מזה.

אבל עכשיו הם גדלו ואני די שחררתי. נתתי את מה שרציתי לתת, ועכשיו זה כבר העולם שלהם. הם טינאייג'רים, הם יכולים לבחור מה מתאים להם. כבר יש להם את האופי שלהם והרצונות שלהם. וגם, הם לא הולנדים, הם ישראליים.

אומנות וזרימה

אני רוצה שנדבר קצת על האומנות בבית. בסלון יש את הציור של הגשר הצהוב שכיכב בתערוכת האומנים של הקיבוץ. העבודות שלך, במבט מרחוק, נראות מאוד גרפיות, כאילו נוצרו במחשב, יש בהן דיוק מדהים, וכשמסתכלים מקרוב רואים שהן צוירו ביד.

בחרתי לבית כמה עבודות שהרגשתי שמתאימות לנו לבית, יש לי עוד המון עבודות בסטודיו. מצאתי מגש עץ בפינת מחזור, לקחתי אותו וציירתי עליו. אני מאוד אוהבת את העבודה הזו [מופיעה בעמוד הפתיחה של העלון].

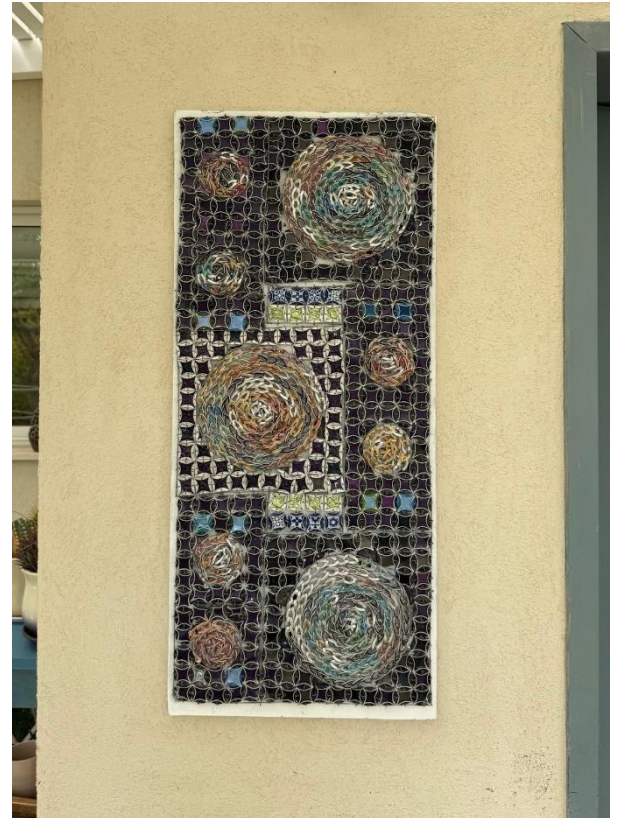

במסדרון, ליד חדרי הבנים, תלויות שתי עבודות שונות של קורינה, שתיהן בגווני כחול ובשתייהן מורגשת זרימת האסי. קורינה בחרה אותן בגלל הגוונים והזרימה. בחדר של דניאל יש ציור עגול של קורינה, שתלוי בדיוק על המכסה המכוער של הממ"ד ומכסה אותו. (הפרקטיות מצטרפת לאסתטיקה, ומכסי הברזל על קירות הממ"ד מקבלים ציור, מדפים או עציץ).

בכניסה לבית יש עבודת אמנות יפיפייה של רחל ארטל, שכנתה של קורונה לסטודיו. גם בעבודה הזו יש מוטיב של זרימה, מים ודגים.

ראיתי את העבודה הזו בתערוכה שלה, בקיבוץ אחר, אני לא זוכרת איפה. ממש התלהבתי ומיד קניתי.

יש לי משהו, דווקא די חדש, שאני מחוברת אליו: ריק הכין לנו פלטה אנכית יפיפייה של עץ זית, והיא תלויה על הקיר.

שאלון בזק לקורונה – מה את אוהבת / מעדיפה:

מינימליסטי או גדוש?

יותר לכיוון מינימליסטי

מראה כפרי או מודרני?

מודרני

וילונות, את בעניין?

כן, אבל לא הכבדים עם הרבה בד. יותר לסינון של האור. אני משחקת עם האור לאורך היום בין התריס לוילון.

מואר או אפלולי?

שאלה טובה. בגדול אני אוהבת מואר, גם הבית בהיר ולבן, אבל אני לא אוהבת אור לבן בלילה. יובל כן אוהב אור לבן כדי לעבוד במטבח. אז עשינו בבית גם תאורה צהובה וגם לבנה. בלילה אני חייבת אור רך ונעים.

שטיחים, כן או לא?

לא כל כך

עץ או ברזל:

עץ

צבעוני או מונוכרומט?

אני אוהבת את הבסיס שקט וניטרלי: רצפה, קירות, מטבח. אח"כ כריות ואמנות עושות את הבית צבעוני יותר. עם השנים, יותר ויותר אני אוהבת גווני ניטרליים.

טלויזיה בסלון, כן או לא?

כן. אבל טלויזיה בחדר שינה לא, כי יובל לא מרשה (צוחקת).

אי במטבח?

הייתה מחשבה על אי ושולחן אוכל בצד. בסוף בחרנו לשים את שולחן האוכל במקום האי ואני חושבת שזו בחירה מצוינת. יש לנו מטבח גדול שיש בו מקום להכול.

מה את הכי אוהבת בבית?

כרגע זה הרובוט שואב-שוטף (שתינו צוחקות). בסופו של דבר זה המשפחה. החפצים והסידורים נועדו עבור האנשים שגרים בבית.

חדר אהוב עלייך?

(מתלבטת...) אני אוהבת מאוד את חדר השינה שלנו, הוא קצת בצד. אני יכולה לפעמים בשבת לשכב בחדר, ולשמוע את כל המשפחה בסלון, ולהיות בפרטיות שלי במקביל.

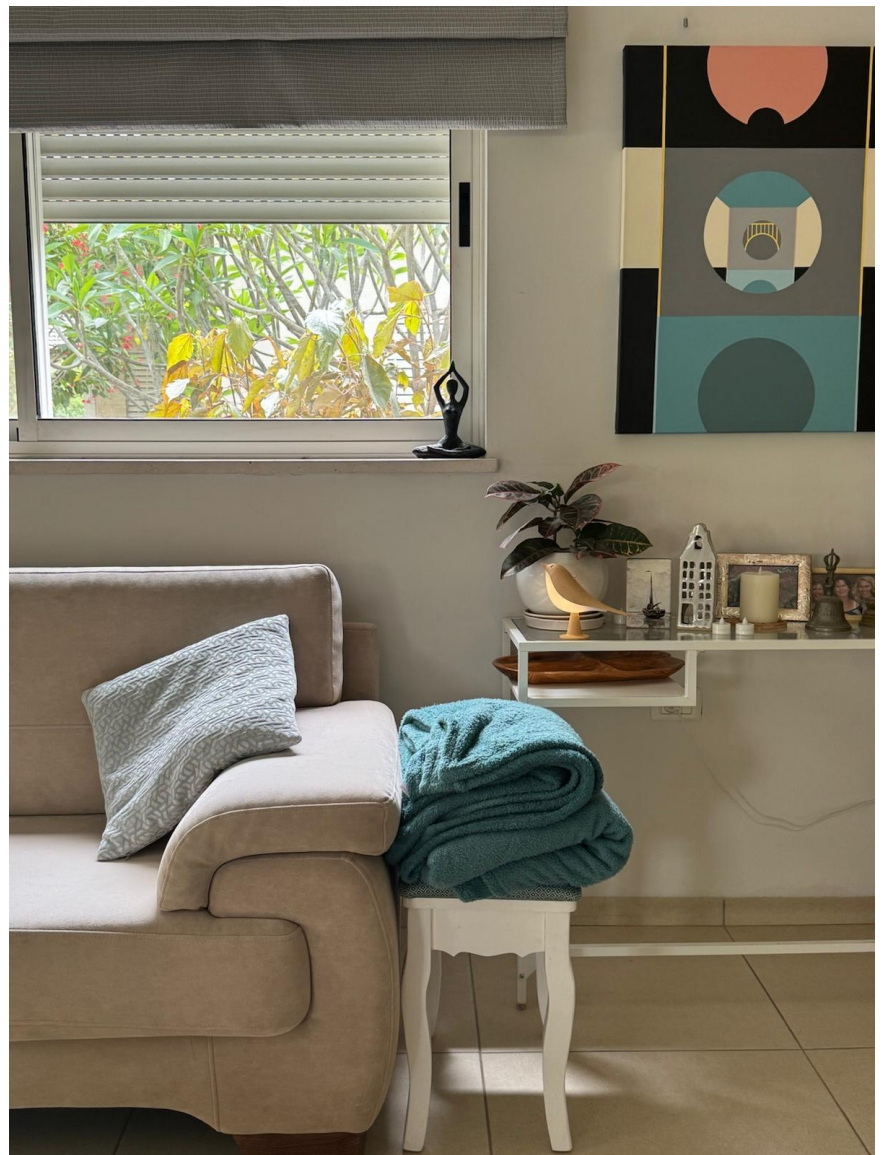
הקנייה הבאה לבית?

מה לא? מיטה לחדר שינה, הדום לסלון לרגליים האינסופיות של ג'ייסון (צוחקת). כל מיני השלמות מ-TEMU

שאלה אחרונה. בית בשבילי הוא:

כרית רכה כזאת, פוף. מקום לנחות אליו.

אני מקווה שהבנים ירגישו את הביטחון הזה. שתמיד יש פה בית, מי שעוזר, מי שמכוון. יציבות. עכשיו במלחמה אני מרגישה שהבית הוא ממש הלב, הבסיס. התחושה שיש את הבסיס הזה עבור הילדים, שיש פה את הביטחון, שהחיים ממשיכים, שהכול מסודר, שהכול נקי ובשליטה. בסיס נקי וחם.

אהבתם? מוזמנים לפנות לשרון
לביקור בית.
תודה קורינה, תודה שרון.

ונפתח עם סיומם של אירועי אפריל.

טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל ולאחר מכן טקס זיכרון בבית העלמין. הזכרנו וזכרנו את כל נופלינו, בננו, מרכינים ראש לזכרם.

בשל התקופה, הרגשנו צורך מעט לשנות מהעבר, חשנו שנוצר מרחק בין הציבור הגדל ומתגוון בקיבוץ ובין הנופלים אותם אנו מזכירים שנה בשנה. לכן התקבלה החלטה לתת קול לכל אחד מהנופלים, ולספר בכמה מילים על כל אחד מהם. כחלק בלתי נפרד מחיינו וממסכת הערב ציינו גם את אירועי השבעה באוקטובר ומלחמת חרבות ברזל.

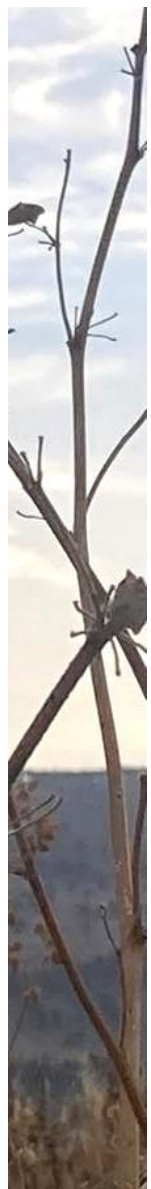
כל העושים במלאכה הם רבים, מוכשרים ויצירתיים כל אחד בתחומו. תודה מפוארת לצוות: אסנת דגני, מירי מלכין, לירון ויטמן, טל דגני, זהר טובין ורון ויטמן.

תמונה אחת מערב הזיכרון

קיר הזיכרון עוצב מחדש ביד לבנים
שנפתח אחרי שפוצו

אירועי יום העצמאות נפתחו בטקס המעופף 🛩️ לא היה פשוט לקיים את האירועים המתוכננים עקב מזג האוויר והרוחות שפקדו אותנו.

לאחר התייעצויות בחרנו לקיים את הטקס ופעילויות הילדים כסדרן, כאשר המפקד נדחה ביממה ובכך זכינו לשני ערבי קהילה טובים ומשמחים.

תודה ענקית לכל מי שלקח חלק בהפקת וביצוע אירועי יום העצמאות.

נסיים בפקודת יום שכתב מאיר גלמן:

כרמאל גלפ"ר

לבעים ולבע, להלל באקטור למח-טור, וללבי לבלל
אלו הם פניו של המצויף אל-המצא
החטעל-והחטעלים במנהרה, העקיץ במצא, ואמריה במלחן לזין לא בא
עצמי נחמין אויב נצט מה צפן באר-למאל

"למל ונלמין" נהב י.ח. בוכי טוב הרצחו, כאן וצלו אנחנו בקלמן וסל
הרצח הרצח"ל כל צלמלמין מלמל מלמל לל-פומל
והרצח מלמל על צלמלמל וולל צלמלמל ונחל
ובל ללמל ללמל מלמל נחלמלמל ללמל ללמל

מל ללמל כל נחלמל; נחלמל ללמל-למל
נחלמל-למל ללמל ללמל-למל; ללמל ללמל
ללמל ללמל ללמל ללמל ללמל ללמל
ללמל ללמל ללמל, ללמל ללמל ללמל ללמל

נהב וקרא מלמל ללמל

חג העצמאות

מפקד האש - נערות ונערי ניר דוד

בצהרי יום שישי חגגו חברינו מהצפון והדרום שהיו מפונים אצלנו בקיבוץ ובלב, אירוע חגיגי לציון סיום התקופה.

כחלק מאירוע הפרידה הוזמנו לשירת המונים מרגשת מאוד ובשיתוף פעולה מדהים נוצרה מזכרת משותפת שתמיד יהיה נעים להיזכר בה.

תודה למיכל גליקמן ואביה מנצור ותודה לכל השותפים הרבים לעשייה.

בהזדמנות זו נאחל בהצלחה ענקית לשמרית שלום וינר שנכנסת לתפקיד ונפגש בעלון הבא עם אירועי חג הביכורים.

להתראות 🙌

ענת ונעמה

אירוע פרידה מהמפונים

פגישה עם מיכל ויאיר פלגי

[מיכל בז'רנו]

נפגשתי עם מיכל ויאיר בביתם היפה בעפולה, וזה מה שסיפרו:

אנחנו חיים בעפולה קרוב ל-15 שנים. גרנו במרכז העיר עד שמצאנו בית חד קומתי נעים במקום שקט, ואנחנו שמחים בו.

יאיר מספר: אני אוהב לטייל בשכונה ולפגוש אנשים ממגזרים שונים שתמיד מקבלים אותי בסבר פנים נעימות.

נולדתי ביוגוסלביה למשפחה יהודית חילונית. אמי הייתה הצעירה בין 9 ילדים, 8 אחיות ואח אחד. לאחר שהאוסטאשים (ה"נאצים" הקרואטים) לקחו את אמי ואחותה למחנות ריכוז, נותרתי בגיל חצי שנה ללא הורים, וכך גם בן דודי ארתור, בנה של אחות אמי שהיה בן 4.

בן דודי מילן, שהאוסטאשים אפשרו לו חופש תנועה עקב עבודתו החיונית, מצא לנו מקום מסתור בכפר אצל משפחת קומריץ' שקיבלה בשל כך את אות חסידי אומות עולם. בכפר, כילד בן 3-4, הייתי רועה האווזים של המשפחה.

אחרי המלחמה לקחה אותי בת דודתי לזגרב, ולאחר מספר שנים עלינו לארץ. לפי הצעתה של דודתי מרים שכבר חייתה בארץ, הגעתי לקיבוץ ניר דוד. היה לי מזל וזכיתי לגדול במשפחתם של שושנה ובנימין פלגי כבן בכור, עם שני אחים צעירים, דובי ונאוה. למדתי עברית מהר מאוד, על חשבון הקרואטית שלי. הרגשתי שהגעתי הביתה. גדלתי בחברת הילדים בקיבוץ, ניגנתי בחלילית ואחר כך למדתי במשך שנים לנגן בצ'לו יחד עם נעמה שפירא וחברתי הטובה הייתה רוני גופר.

בית משפחת פלגי בעפולה

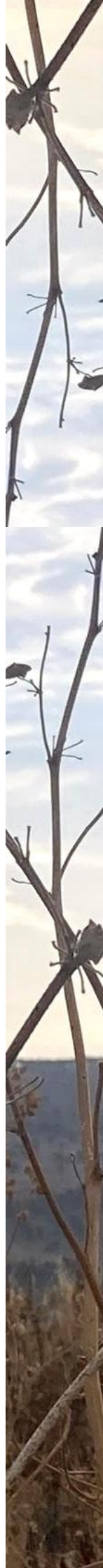
לאחר תקופת השרות שלי בשריון כמפקד טנק, ובהמשך כפסיכולוג אוגדתי, חזרתי לקיבוץ. עבדתי בדיג ובנוי. רציתי ללמוד פסיכולוגיה אבל שלחו אותי ללמוד הוראה כי חשבו שפסיכולוגיה אינו מקצוע חיוני לקיבוץ. לאחר מספר שנות הוראה וחינוך ולפני פרוץ מלחמת יום כיפור, בעזרתו של **שמואל שריג** הגעתי לפשרה עם הקיבוץ שאלמד פסיכולוגיה ותנ"ך. לאחר מלחמת יום כיפור בה לחמתי כמפקד טנק, התמקדתי בלימודי פסיכולוגיה קלינית עד קבלת הדוקטורט. בסוף שנות ה-70 התחלתי לעבוד כפסיכולוג. הייתי הפסיכולוג הראשי בבית חולים העמק וכן במרכז לבריאות הנפש "מעלה הכרמל". המשכתי בעבודתי כפסיכולוג קליני בכיר בקליניקה הפרטית שלי מעל 40 שנה ולפני כחודש החלטתי לסגור אותה, מאחר שהרגשתי שמיציתי את המקצוע ועלי ליהנות יותר מהפנסיה.

מיכל מספרת: נולדתי בבנימינה. אמא הייתה הגננת המיתולוגית של הישוב, ואבא היה מדריך ראשי לגידול עופות במשרד החקלאות. בעקבות דרישה של משרד החקלאות לשינוי שמו לשם עברי הוא התפטר, ועבר לעבוד בקפריסין, שם למדתי את שנות התיכון שלי. לקראת הצבא חזרתי לארץ. אחרי הטירונות, כשהייתי במסגרת של"ת מוקדם בניר דוד, הכרתי את יאיר שהיה המקשר שלנו ומיד התאהבתי בו. בצבא שָרְתִי ביחידת "דובר צה"ל". אחרי הצבא למדתי סטטיסטיקה וסוציולוגיה ואת הדוקטורט עשיתי בסוציולוגיה ארגונית. עבדתי כראש החוג לסוציולוגיה במכללת יזרעאל ולאחר קבלת הפרופסורה פתחתי שם תואר שני בפיתוח ויעוץ ארגוני. במקביל עבדתי כחוקרת ב"מכון לחקר הקיבוץ" באוניברסיטת חיפה, בו אני ממשיכה לעבוד עד היום. עיקר מחקרי היום הוא בחינת תהליכי ההתאוששות של המפונים מהרצועה והאתגרים העומדים בפניהם.

יש לנו שלושה בנים: **יובל** הגדול פסיכולוג קליני, פרופסור באוניברסיטת חיפה, **אודי** ומשפחתו חיים כרגע בארה"ב עקב עבודתו של אודי בהייטק, **ועמי**, בננו הצעיר עובד אף הוא בהייטק. כולם נשואים והורים לילדים.

ומוסיף יאיר: בזמננו הפנוי אנחנו שוחים בסחנה. אני עושה יוגה ומיכל – פילטיס. כתבתי שלושה ספרי שירה, ושנינו משתתפים בחוג כתיבה של דורות בגלבוע.

למרות שעזבנו את הקיבוץ לפני כ-15 שנים, השחייה בסחנה, המפגשים החברתיים והכתיבה, תמיד מחזירים אותנו אליו, הוא לא עזב אותנו ואנו בליבנו לא עזבנו אותו. אנחנו עוקבים בתשומת לב רבה אחר הקורה בו, שמחים לקרוא את העלון ובאים בעקביות לאירועים משמחים ועצובים אליהם אנו מוזמנים. וכפי שנאמר, אתה יכול לעזוב את הקיבוץ, אבל הוא תמיד נשאר בנשמתך.

שיר שיאיר כתב בעקבות השחייה בסחנה:

בְּקֹר בְּגִנֵּי הַיָּקוּם

הַבְּקֹר לְקַחְתִּי אֶת יָפְתִּי בְיָדִי

וְהִמְרָאֵנוּ יַחְדָּיו לְבִקֹּר אֶת גֵּן הָעֵדֶן הַפְּרָטִי

לְטַבֵּל בְּמִי הַמַּעֲיִין הַנוֹבֵעַ, כְּאֲשֶׁר

אֲדוּוֹת בְּקֹר רִכָּה וְחֻמָּה

מְלַטֶּפֶת אֶת רִאשֵׁינוּ בַּעֲנוּוֹה

מַעֲלִינוּ שְׁטוֹ עֲנָנֵי נוֹצָה גָּאִים

הַמְּסַפְּרִים עַל עֲלִילוֹת הַלֵּילָה

הַפְּרוּעִים, כְּאֲשֶׁר הָרוּחַ שֶׁחַק

בְּשַׁעֲרָם וְעֶרְבֵל גַּם אֶת בְּשָׂרָם

הַכֹּל הִרְגִּישׁ כְּמַשְׁלָם וְרוֹמַנְטִי

וְלִידֵי שְׁחָה בְּרִבּוֹר שָׁחַר וְשִׂרְמָנְטִי

אֶךְ כְּאֲשֶׁר הוֹשָׁטִיתִי יָדִי לַגַּעַת

הַתְּפוּגָה לָהּ הָאֲשֻׁלִּיהַ כְּלָהּ

וְהַקֶּסֶם הַתְּפִזֹּר לוֹ כְּלֹא הָיָה

מהאינסטגרם של שרון דפני

[מתוך ספרו של יאיר פלגי לאורך שדרת החבצלת, עמ' 10]

Slow tourism

[עידו גופר]

מה מסמל לכם בואו של חודש מאי?

יש כאלה שזה הסימן בשבילים לחזק את הקשרים עם הגד"ש לקראת חלוקת האבטיחים והתירסים. יש כאלה שהוא מסמל עבורם את בוא החמסינים הגדולים של האביב ויש שהחודש נקשר מבחינתם בפשיטה על עצי התות והשסק של השכנים. אבל יש שני אנשים בקיבוץ שבואו של חודש מאי מסמל בשבילים כבר 15 שנה רק דבר אחד: תחילת עונת התנשמות.

קובי מירום מנטר ומטבע תנשמות כבר קרוב ל-40 שנה. ב-15 השנים האחרונות חבר אליו **רמי חביב** וביחד הם מנטרים במסגרת פרויקט ארצי להדברה ביולוגית בעזרת תנשמות. הפרויקט שהתחיל בקיבוץ שדה אליהו ומאז התפשט לכל הארץ ואף למדינות שכנות, בא להפחית את השימוש ברעלים לצורכי הדברת מכרסמים (עכברים, חולדות, נברנים ושאר מריעין בישין). הרעלים היו גורמים להרעלות משנה שפגעו באוכלוסיית הטורפים

שלהם – הן בעלי כנף והן יונקים, מה שבסופו של דבר יצר פעולה הפוכה והגדיל את אוכלוסיית המכרסמים במקום לצמצמה. השימוש בתנשמת כמדביר ביולוגי בלילות (ובבזים מצויים כהשלמה בימים) פתר את הצורך ברעלים והתגלה כהצלחה גדולה.

קובי ורמי עם עוד לקוחות מרוצים

את התנשמות לא מגדלים בביו-בי, כמו שהרבה אנשים היו שואלים אותי בזמן עבודתי שם, אלא פשוט מציבים בשטחים החקלאיים תיבת קינון אידיאלית לצורכי התנשמת והיא כבר תמצא ותאכלס אותה. זוג תנשמות כזה שמגדל 2-12 גוזלים בעונה (כמות הגוזלים תלויה בכמות המכרסמים בסביבה) יכול לתפוס אלפי מכרסמים בעונה על מנת להאכיל את עצמו ואת גוזליו, ויש עונות שפע שאפילו גורמות להורים לעשות שני מחזורי קינון.

תיבה כזו היא גם מה שהפגיש את קובי ורמי לפני 15 שנה. רמי מספר שכשבנה את ביתו בשכונה הקהילתית הוא שם דוד שמש על גג הבית (מה שהיה אסור על פי "התקנון") וכדי להסוות את העבירה החמורה הוא הסתיר את הדוד בעזרת תיבת קינון שמצא (הוא אפילו לא ידע למה היא באמת משמשת). התיבה אכן פעלה כמו שכתוב בספרים אבל במקום למשוך אליה תנשמת היא משכה את קובי שהבחין בה ובא לבדוק מי זה חובב הציפורים החדש שבא לקיבוץ. מאז – הכול היסטוריה.

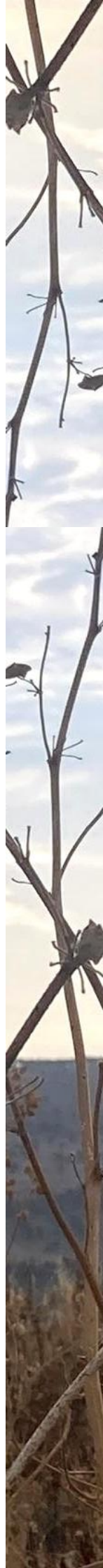
במסגרת הפרויקט, אחראים קובי ורמי על שטח עצום – מטירת צבי ועין גב במזרח ועד לעמק יזרעאל המערבי. במהלך החודשים מאי ויוני עליהם לבקר ביותר מאלף תיבות קינון – כחצי מכלל מספר התיבות שבפרויקט הארצי! השבוע הצטרפתי אליהם ליום ניטור שכזה וזו בהחלט חוויה מיוחדת במינה.

רמי בודק מה ומי בתיבה

קודם כל, כמו לכל זוג נשוי, גם להם יש שפה, בדיחות, זיכרונות ומנהגים שרק הם מבינים, וכמו כל זוג שחי ביחד לאורך זמן גם להם חלוקת עבודה ברורה: כשעוצרים ליד תיבה רמי שולף מהרכב את הסולם המתקפל ובזריזות אך בשקט, מטפס צ'יק-צ'ק אל התיבה וחוסם את פתח התיבה בכרית קטנה על מנת שאם הבוגר נמצא בתיבה הוא לא יברח. לאחר מכן הוא פותח את הפתח התחתון ושולף במומחיות את דיירי הבית: תנשמות בוגרות, גוזלים ולפעמים גם צרעות, דבורים, ציפורים אחרות ואפילו נחש צפע אחד שמרוב בהלה והפתעה הושלך על החקלאי המסכן שעמד מתחתיו והחזיק בסולם.

את השלל הוא מביא לקובי ששוקל, מודד (אורך הכנף מרמז על גילו של הגוזל), רושם ומטבע בטבעת מזהה על רגל ימין. הטבעת מאפשרת זיהוי של הפרט הספציפי הזה לאורך חייו והבנה טובה יותר לאיזה מרחקים הוא עף, ומה ועם מי הוא עושה בחייו. היו כבר לקובי דיווחים על תנשמות שהוא טיבע מהרשות הפלסטינאית, ירדן, סוריה ואפילו אירופה. זה מה שיפה בתנשמות – הן אינן יודעות גבולות.

”קצת הגזמתי עם הג’חון בשבת
האחרונה...”

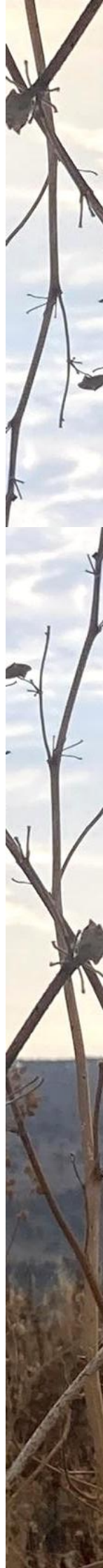
קובי מודד את אורך הכנף. בעזרת נתון
זה ניתן לחשב את גיל התנשמת.

בשנים האחרונות יש הבנה רחבה יותר של מאפייני ההתנהגות של התנשמות לאחר שחלק מהן "מושדרו" במשדר קטן המודבק על גבם. אותות מהמשדר נקלטים במערכת אנטנות הנקראת "אטלס" שממוקמת בעמק שלנו והיא מאפשרת מעקב אחרי התזוזה של החיות הממושדרות במרחב. לא מזמן נקראתי על ידי החוקר שמנהל את הפרויקט להציב את אחת ממצלמות השביל שלי על חריץ בבטון של גשר הרכבת ליד עין חרוד שתנשמת ממושדרת כזו נכנסה אליו וכנראה לא הצליחה לצאת. הצלחנו לראות את התנשמת בתוך מבנה הגשר אבל עד היום אנחנו מחפשים את בעל המפתח לפתח הקבוע 5 מטר במעלה עמוד הגשר. לצערנו, בינתיים השידורים נפסקו, מה שמעיד כנראה על מותה המצער בתוך הכלא.

חזרה לקובי ורמי: את שנת הניטור הנוכחית הם התחילו מאוחר, מאחר שתקציב הפרויקט שמגיע ממשד החקלאות נלקח לטובת תמיכה בתלמידי ישיבות המחרפים את נפשם תחת עולה של תורה ולמעשה קובי ורמי עובדים כרגע על הבטחה שבסוף ימצא תקציב חלופי (את הפרויקט מוביל פרופ' יוסי לשם מאוניברסיטת תל-אביב). גם הרכב שהיה אמור להגיע מחברת ההשכרה (שגם ככה כוחות הביטחון לקחו את כולם עקב המצב) אינו בנמצא, אבל גם פרט זה לא עוצר את שני ה"שרוטים" וליום הניטור יצאנו ברכב החבוט והישן של קובי. אפילו החום הכבד ששורר בעמק לא מפריע לשני המשוגעים אם כי קובי חושש שהחום הגדול ששורר אתמול (46 מעלות צלזיוס) יגרום למוות של גוזלים אשר מקבלים את כל הנוזלים שלהם מהמזון אותו הם אוכלים. לשמחתנו ואולי זה משום שהצטרפותי הביאה מזל – אנחנו מוצאים יחסית הרבה תיבות מאוכלסות בגוזלים ואפילו כמה בוגרים ומטבעים ומודדים במרץ רב.

"למה אתם עושים את זה?" אני שואל אותם. קובי משיב שפשוט אין לו ברירה. זה גדול וחזק ממנו וזה מה שנשאר לו מימיו כמטבע ציפורי שיר ושאר עופות נודדים כשהוא היה צעיר וחזק. "אני? לי פשוט זה כיף" מוסיף רמי. "השהייה בחוץ, בטבע. הביקור במקומות נידחים שהנוסע הרגיל בכבישים לא יראה לעולם. כל זה שווה את הקימה המוקדמת, עקיצות הצרעות, החום, החרא שערף לי לעיניים כשאני מנסה להוציא את התנשמות מהתיבה והציפורניים שננעצות לי ביד כשאני תופס אותן. וגם חבורת האנשים המדהימה שמעורבת בפרויקט ונפגשת בתחילת העונה ובסופה: חקלאים, חוקרים, חובבי טבע ואדם שהם באמת, באמת מלח הארץ".

נוסף לכך, בשנים האחרונות, רמי, בעזרת ידידו יעקב ממסילות, גם מייצרים תיבות קינון לתנשמות אותן הם מוכרים לחקלאים, וגם לאנשים פרטיים, הרוצים בשירותי ההדברה של התנשמת.

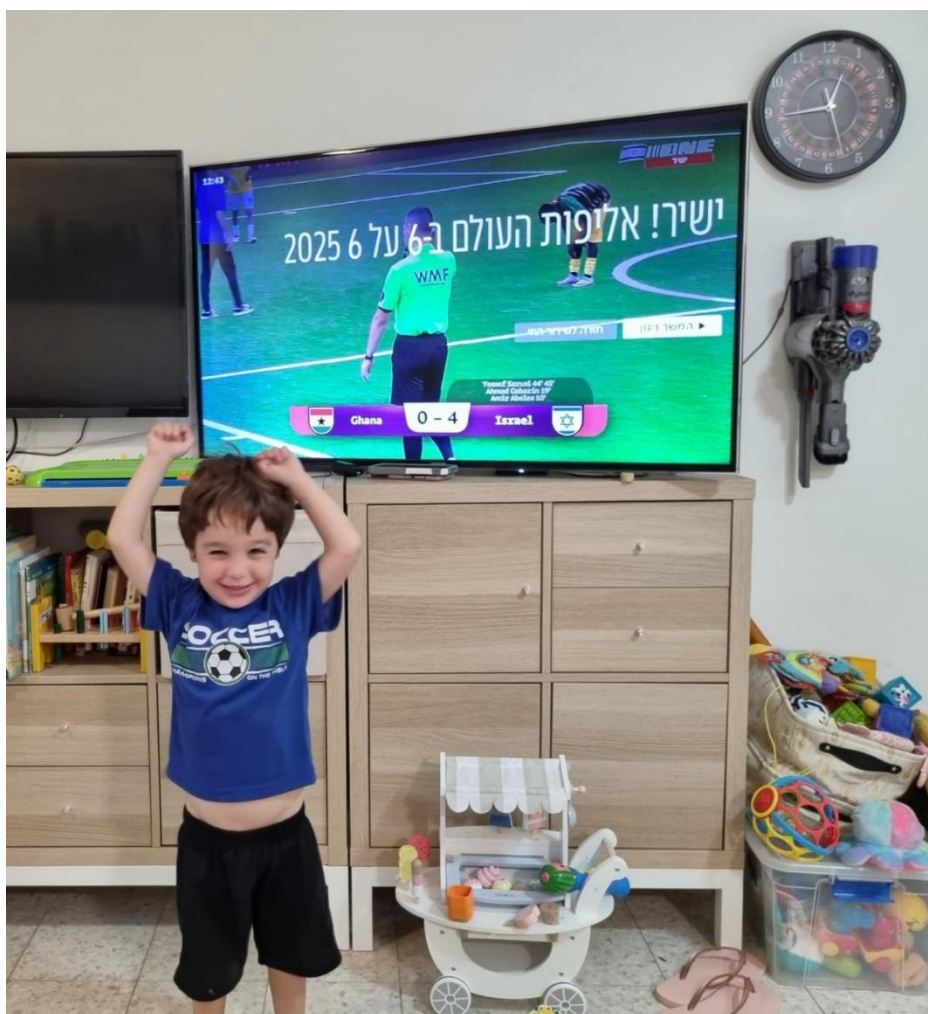

אז אם גם אתם נמשכים לטבע וליצורים המאכלסים אותו (חיבה לבעלי כנף - יתרון), רוצים לעסוק במשהו התורם לסביבה ולעולם, לא מפחדים מחום ומסירחון ופנויים בחודשים מאי-יוני - רמי וקובי כבר לא צעירים וישמחו לדם חדש בצוות המנצח שלהם. ואם יימצא גם התקציב - אפילו תוכלו להתפרנס מזה.

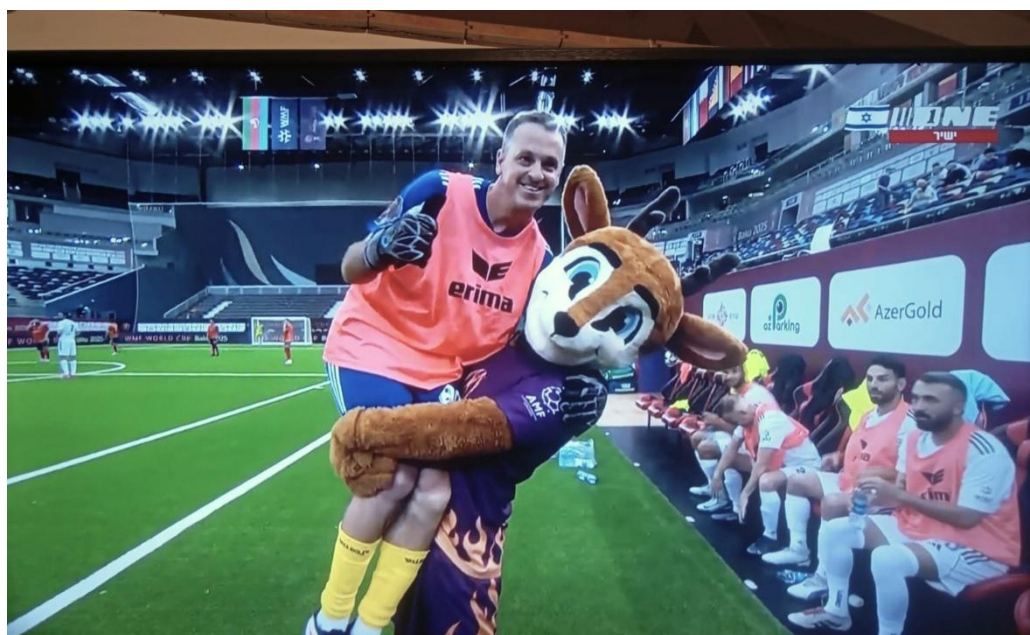

אני עושה את הסיפתח שלי בתור מְטַבֵּעַ.
זה הקטן גדול יהיה.

מפרגנים לך עמוס קלס

מאמן ושחקן כדורגל, משתתף בימים אלו באליפות עולם.
"המקומי" רעש, והביא אותי – הדיוטה גמורה בכדורגל, לקשקש קצת
עם עמוס בוואצאפ. חלק מהשאלות מלמדות על עומק הבורות שלי
בעולם הזה, תדפדפו

היי עמוס, איפה אני תופסת אותך ומה אתה עושה שם?

16:38 ✓✓

היי סמודי,

אני נמצא בעיר באקו שבאזרבייג'אן. מתקיים כאן טורניר המונדיאל בכדורגל 6×6 🏑
יש שטוענים שזו אליפות בריחה מהבית והשיגרה 😊

אני מייצג את נבחרת ישראל, בתור שוער ועוזר מאמן.

הרגע יצאתי מספא כולל מסאג'. אל תספרי לאשתי שאני נהנה וטוב לי, זה עושה
לה גירודים בגוף.

16:39

מה זה אומר 6 על 6?

16:47 ✓✓

זה כדורגל במגרש קטן יותר, בגודל 25×50.
משחקים על דשא סינטטי. זה משחק מאוד מפותח בעיקר במזרח אירופה ויש ליגות
ושחקנים מקבלים משכורות

זאת הפקה מטורפת! בטקס הפתיחה נכחו 3000 איש.

16:51

פעם בכמה שנים מתקיים המונדיאל הזה?

16:52 ✓✓

אליפות העולם (מונדיאל) מתקיימת פעם בשנתיים.
וכל שנתיים גם יש אליפות אירופה.

לפני שנתיים הטורניר התקיים בדובאי, ולפני שנה בבוסניה, ובגלל המצב הביטחוני נמנע
מנבחרת ישראל להשתתף

16:54

אתם שונים מנבחרת ישראל בכדורגל?

16:53 ✓✓

בטח. אנחנו הרבה פחות חתיכים ועשירים מהם..

זה משחק שונה לגמרי. זה כדורגל לחובבנים בלבד. מותר לשחק מליגה
שלישית בארץ (ליגה א)

16:55

כלומר, יש כמה נבחרות ישראל ~~א~~?

16:54 ✓✓

רק אחת.

זה משחק 6 נגד 6, זה שונה לגמרי ממשחק כדורגל רגיל של 11 נגד 11 במגרש גדול

16:56

אתם מתאמנים בשוטף? משקיעים הרבה בזמן ובמאמץ?

16:56 ✓✓

אנחנו הרבה יותר "שכונה" מיתר הנבחרות. במדינות האלה המשחק הזה מאוד מתפתח,
שחקנים מתאמנים ומשחקים על בסיס שבועי.

בישראל עושים קצת אימונים לפני טורנירים גדולים, אין לנו את המשאבים והזמן להשקיע
בזה, מעדיף להעביר את הזמן בצפייה ב"מקומי ניר דוד", שם האקשן האמיתי

16:59

למה אתה דווקא מוצב בשער?
יש כישורים מיוחדים לשוער?

17:00 ✓✓

זאת העמדה שהכי קל להמשיך לגלגל את הבלוף לאורך זמן. לא צריך כושר כמו שחקן שדה, ויש פחות סיכוי להיפצע

17:02

ושאלה אחרונה... לפני שאתה חוזר למאסז' 😊
מה עוד מחכה לכם, באיזה מקום אתם מדורגים?

17:02 ✓✓

מחכים לנו בעיקר פרצופים כועסים מהנשים + מטלות בבית.

אנחנו פה כבר שבוע שלם. עלינו לשמינית הגמר אחרי שהפסדנו לסרביה, וניצחנו את ספרד וגאנה.

בשמינית פוגשים את צ'כיה.

אם מפסידים אז חוזרים הביתה.. ואם חלילה מנצחים אז אנחנו נתקעים פה לעוד כמה ימים, והמטוס יצטרך לנחות ישר במדרגות הרבנות 🙄

17:06

אז לא יודעת אם לאחל לכם ניצחון או הפסד... מחכים לך כאן בסבלנות בהצלחה עמוס

17:07 ✓✓

תודה רבה.

אשמח שתגידי בבקשה לכרמית לשמור לי דירה קטנה, יש סיכוי שלא יהיה לי איפה לישון כשאחזור 😊

17:11

המסע למאצ'ו פיצ'ו (דרך האינקה)

[רינה גלר]

משתפת ביומן מסע מאתגר שערכנו באפריל האחרון: עמיחי, נימרה (חברה ותיקה) ואנוכי.

אחרי כמעט שבועיים בפרו, לאחר שהתרגלנו לגובה, לאקלים, לאנשים ולרעיון הכמעט מופרך, יצאנו לדרך. חוכמת האינקה הסעירה כל אחד מאתנו עוד מהילדות, בעיקר היעלמותם המסתורית, וכך, כאשר נקרתה בידינו האפשרות ולמען הדיוק – כאשר נימרה הגתה את הרעיון, בדקה, מצאה וארגנה הכול – קפצנו כמוצאי שלל רב.

האינקה: ארבעה אזורים, אנשי אצולה שלטו במשך כ- 400 שנה עד כיבושם וחיסולם האכזרי בידי הספרדים. שכבת האצולה נעלמה כליל וכיום קיימים רק צאצאיהם, הקצ'ואה. במאה השנים האחרונות לשלטונם בנו אימפריה אדירה ללא שימוש בגלגל, חיות משא או כתב, ולמרות זאת הייתה להם חקלאות מפותחת, ידע אסטרונומי נרחב, בנייה מסיבית שצלחה את מבחן הזמן ורעידות אדמה עוצמתיות ורשת דרכים נרחבת של 34,000 קמ"ר – כגודל מדינת ישראל. את אחת הדרכים והמפורסמת שבהן, דרך האינקה, החלטנו לתייר. ארבעה ימים של עליות ועוד עליות, ירידות ועוד כמה, שינה באוהלים, בשקי שינה והליכה בקבוצה. על מנת לשמור על המקום מותרת הכניסה בכל יום ל- 500 איש כאשר מתוכם 150 מטיילים בלבד, בקבוצות עד 15 איש כל אחת, והשאר אנשי צוות: פורטרים (סבלים) הנושאים את הציוד, מקימים מאהלים ועוסקים בשוטף, שני שפים המכינים ארוחות גורמה (אכן, אכן) ומדריכים. סה"כ 53 ק"מ, מתוכם 42 בשביל האינקה. בסוף האתגר העצום (אז עוד לא ידענו עד כמה...) מחכה הפנינה – מאצ'ו פיצ'ו, העיר האבודה, סמל היופי והגאונות האנושית.

יום שבת ה- 19.4 – היום הקל, סה"כ 11 ק"מ.

04:30 – מקלותינו בידינו והציוד מאופסן לצידנו, מחכים בהתרגשות שיא לאיסוף.

05:00 – בדייקנות פרואנית מופתית, מגיעים שני המדריכים: מיגל ופרדי ומתחיל האיסוף: זוג צרפתי בירח דבש, 7 אמריקאים – משפחה מורחבת אשר משפחתו של האב היגרה מפרו לארה"ב בילדותו. חבורה עליזה, בסה"כ 12 איש, כאשר הצעיר ביותר בן 14 והמבוגר בן 44, ושלושתנו...

פורטר עם משא של 20 ק"ג

06:30 – ארוחת בוקר ב-Ollantaytambo.

07:30 – הגעה לנקודה 82, התחלה וסוף המסלול. הפורטרים פורסים ניילונים ומתחילים לשקול את הציוד. שילמנו על מנת שישארו את הציוד האישי שלנו. עליו לשקול עד 14 ק"ג, להם מוסיפים שקי שינה, אוהלים, אוכל וציוד מטבח. פורטר יכול לשאת מקסימום 20 ק"ג ופורטרית – 15. עבודה קשה.

08:30 – מתחילים בגובה 2,950 מטר. מחתימים את הכרטיסים ולדרך. תחילה הסברים על החי והצומח והמסלול עצמו. זהו מסלול שנבנה מאוחר יותר. השביל המקורי צפונה לנו. בשביל לספק פרנסה לתושבי המקום העתיקו את הדרך לכאן, ואכן, כל כמה מטרים יש שירותים ושתייה. התושבים, חייכנים ולבושים בבגדים צבעוניים רוכבים על סוסים וחמורים ומתערבבים בין ההולכים.

12:30 – ארוחת צהרים מעולה ב-Hatunchaca, בגובה 2,950 ממשיכים במישור האינקה, שפירושו, על פי מיגל עליות וירידות מתונות יחסית – טווח של 500 מטר הפרש. מגיעים לגובה 3,100 מטר, ל-Waylabamba, שרידי ישוב מתקופת האינקה ששימש כנראה לפולחן. נמצאו במקום שרידי ילדים שהוקרבו למאמא פצ'ה, אמא אדמה, ובגופם שאריות של סאן פדרו, המשקה הפסיכדלי.

לקראת סוף היום עלייה תלולה וכשהגענו למאהל עם הלשון בחוץ התחיל לרדת גשם בזרזיפים שהלכו וגברו. הגענו כרבע שעה אחרי הקבוצה – לגמרי לא רע: 205 שנה כן הולך (ת) ברגל! (סה"כ חיבור שנות חיי שלושתנו).

אנחנו והמדריכים

יום ראשון ה-20.4 – היום המאתגר: 16 ק"מ של עליות וירידות תלולות.

05:00 – השכמה

05:30 – ארוחת בוקר

06:00 – התחלת מסלול. הלכנו והלכנו, טיפסנו וטיפסנו וכלום עוד לא נגמר. עמיחי הלך בראש, נותן

את הקצב. לשאוף ולנשוף, לנוח, להמשיך. כמו השפן של אנרג'ייזר. ממשיכים וכי יש ברירה?

המחשבות מתאדות עוד בטרם גיבושן. עלייה תלולה של 9 ק"מ ומדרגות, כמה מדרגות.

הגענו לגובה 4,215 מטר ל-Abra Warmihuañusca, מעבר האישה המתה. לשם המוזר שני

הסברים: 1. לפסגה צורה של אישה שוכבת. 2. הנשמה יוצאת עד שמגיעים למעלה.

מחייכים בהשתתפות לשלושת המבוגרים שבגילנו. איזה אושר!

ואז

מביטים למטה ורואים את הירידה התלולה: 7 ק"מ של ירידות מטה-מטה. מחוורים, מקללים

וממשיכים.

את ארוחת הצהריים, החליט מיגל, נאכל במחנה בסביבות 12:30 ולא על הפסגה כדי לא להכביד על

הבטן.

שאר חברי הקבוצה מקדימים אותנו ומגיעים למטה הרבה לפנינו. אנחנו ממשיכים לרדת.

המדריכים מתחלפים.

14:30 – טרם הגענו. סזאר, הפורטר החייכן נשלח עם אוכל. פיתה קטנטנה עם גבינה לכל אחד.

15:00 – מחיאות כפיים. הגענו. ארוחת צהרים וזחילה לאוהל עד הבוקר.

המחנה

יום שני ה-21.4 – היום היפה

06:00 - השכמה

06:30 – ארוחת בוקר

07:00 – התחלה. מסלול יפיפה, עצים עבותים, נחלים, ציוץ ציפורים וירוק ככל שהעין משגת.

מגיעים לשרידים של מקדש בו הקריבו לאל הראשי הוירה קוצ'ה. הבנייה הייתה מבצע אסטרונומי מרשים. סה"כ בנו 326 מקדשים. המקום שימש גם מקום מנוחה לשליחים שהעבירו מסרים ברשת הדרכים הענפה של האינקה. השליטים העבירו מסרים בצורת קודים (שפה כתובה לא הייתה להם), על מנת שהשליחים לא יבינו. שפת הקודים של האינקה.

16:15 – הגענו לחניון לילה, השעה סבירה. ארוחת ערב, עוגה ופרידה מהפורטרים. הלילה קפוא, לא מצליחה לחמם את עצמי והאף, איפה מניחים אותו? אני צריכה פיפי. אין סיכוי שאחשוף את ישבני לרוח. סופרת כבשים, למות ואלפקות. הצלצול הגואל מגיע. טסה לשירותים.

המחנה אמור היה להיות במרחק של שעתיים הליכה מהמאצ'ו פיצ'ו, אבל הוא נסחף ולכן אנחנו פה, הרחק מאחור. מה שלא מפריע לעלונים להמשיך לפרסם הגעה לאתר בזריחה. כיוון שהספקנו לאמוד את יכולותינו, החלטנו להתחיל שעה לפני הקבוצה. כלומר:

01:30 – השכמה

02:00 – יציאה

בשתיים 00 יצאנו לדרכנו שקטים ונדהמים. מעיל, צעיף, כפפות, סוודר על סווצ'ר על חולצה ופנס ראש שמאיר קמצוץ מהאין שביל. יאללה לדרך. מיגל מוביל. מגיעים למדרגות, יותר נכון, מפולת סלעים, ואנחנו מנסים לנווט בינם. מיגל מתרחק. אני קוראת לו, לא מצליחים לראות כמעט כלום. הוא הולך מאחור ומאיר לנו את הדרך. יותר טוב. ממשיכים בדרך בוצית ואנחנו מנסים לדרוך נכון, לא לשקוע. לפנינו רטוב מאוד וחשוך, לצידנו תהום. לא לבעלי לב חלש!

מיגל הבטיח 40 דקות, אנחנו צועדים כבר 4 שעות כאשר נעלינו וחלק נכבד ממכנסינו מתמזגים עם הקרקע והכל בירידה תלולה.

וכשהבוקר האיר סוף סוף קדרו השמיים וגשם זלעפות החל לרדת. נאלצנו להחזיק את שולי הפונצ'ו שלא יתעופפו להם ויסתירו את הדרך. עלינו, ירדנו, עלינו, ירדנו כמו באיזה סרט מרגיז ומתמשך. מיגל רץ קדימה להצטרף לקבוצה ושלושתנו המשכנו עד שפגשנו את פרדי שבמשך כשעתיים הבטיח שעוד 20 דקות נגיע. בדממה אכלנו את ארוחת הבוקר שלקחנו אתנו. חייכנו בתוגה ללמות שבחנו אותנו בתימהון והמשכנו. כבר לא זכרתי למה, מי אני, איפה וכמה והגוף המשיך באוטומט.

הלמה, אנחנו והפונצ'ואים

ממש לפני שער השמש – המקום ממנו נגלה המאצ'ו פיצ'ו במלוא תפארתו – ניצבה חומה אנכית.
כמו חתולים טיפסנו עם הידיים והרגליים והשמש קופחת על ראשינו.
המחזה היה מרהיב. באמת אחד משבעת פלאי תבל.
היה שווה 11 שעות (!) הליכה. המשכנו למטה לצילום ומהר לאוטובוס שלקח אותנו לקבוצה, לארוחת
צהרים, לרכבת, למיניבוס וחזרה לקוסקו.

שבוע וקצת אחרי ואני עדיין מתאוששת.
היה קשה ברמות שלא הכרתי.
ו... כן.
הייתי עושה זאת שוב.
התגשמות של חלום ילדות בשילוב עמידה באתגר כמעט בלתי אפשרי – זוהי תמצית הרוח.

נולד במזל טוב

הכירו את דן

נולד ב-27.4.2025

בנם הבכור של שי כרמל ואיתי מיירנץ

נכד ראשון של סיגל ואורי כרמל

בן של דבורה שלם, כרמלה כרמל

ושל אלי כרמל ז"ל

לכל משפחת כרמל המורחבת, הרבה ברכות

הרבה נחת

נולדה בחודש מאי

עירית כהן בת 50

מה את מאחלת לקהילה בה את חיה?
שנמשיך להיות מאוחדים למרות חילוקי הדעות.

מה את מאחלת למשפחה?
בריאות ואריכות ימים. ונחת לבתי שלוה.

מה את מאחלת לעצמך?
שאמשיך ליהנות, להיות חברה טובה ומפרגנת.

לזכר חברינו, הורינו ובנינו שנפטרו בחודש אפריל ניסן – אייר

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
יעקב ארנר	30.04.2017	ד' באייר תשע"ז
ירון קרונר	22.04.2023	א' באייר תשפ"ג

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו בחודש מאי אייר – סיון

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
סבינקה שפנוב	13.05.1945	א' סיון תש"ה
אהרון זלוטניצקי	14.05.1964	ג' סיון תשכ"ד
דני בהיר	10.05.1966	כ' אייר תשכ"ו
יצחק חמצני	20.05.1972	ז' סיון תשל"ב
מינקה לוז-הורביץ	12.05.1984	י' אייר תשמ"ד
חשק (יחזקאל) פרנקל	23.05.1989	י"ח אייר תשמ"ט
אלה שפיר	18.05.1991	ה' סיון תשנ"א
נח אשכנזי	28.05.1992	כ"ה אייר תשנ"ב
יפה ארזי	04.05.1994	כ"ג אייר תשנ"ד
בולק פרי	03.05.1997	כ"ו סיון תשנ"ז
וילק (זאב) קרונלנד	05.05.1997	כ"ח סיון תשנ"ז

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו

בחודש מאי אייר – סיון

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
הרי מורגן	15.05.2003	י"ג אייר תשס"ג
יהודית סושקיס	07.05.2005	כ"ח סיון תשס"ה
רחל לוריא	02.05.2010	י"ח באייר תש"ע
חדווה אייכנוולד	15.05.2013	ו' סיוון תשע"ג
פרומה סטולר	11.05.2015	כ"ב אייר תשע"ה
נאווה מידה	25.05.2015	ז' סיוון תשע"ה
יעקב ארנר	01.05.2017	ה' אייר תשע"ז
טובה גלזר	20.05.2017	כ"ד אייר תשע"ז
טל מורגן	25.05.2017	כ"ט אייר תשע"ז
עזי (עזריאל) נתיב	03.05.2019	כ"ח ניסן תשע"ט
דן בלכר	25.05.2021	י"ד סיון תשפ"א
איתן שרייבר	25.05.2021	י"ד סיון תשפ"א
מוניקה פונרו	30.05.2021	כ' סיון תשפ"א
מאיר פונרו	30.05.2022	כ"ט סיון תשפ"ב

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

הגדרות

מאונך

1. מתג שפותח רגליים (4)
2. לבהמות שמו וקס כדי לעזור לאירנים (7)
3. + "9 מאונך" רחמו (4)
4. בני חמש שבכה (3)
5. ניסו רח' אחר עם ריח בואש (6)
6. לא מקל בשדה אבטיחים (4)
8. מאחור נשבע שהוא כמו טרזן (6)
11. + "21 מאונך" גלי במה רב אריה מעורב (5-4)
12. יקשיב אדוני לאחינו החורג (7)
14. מספיק שהיא סופרת עיר (6)
17. ישוב עתיק שהשתנה לאגם (4)
19. משיח משנה את מהירותו (4)
21. ראו "11 מאונך"
24. ראו "22 מאונך"

מאוזן

1. אכזבה מכלי האשפה (3)
4. בנכם שם תו על כל הרכוש (5)
7. קול הפרה שב בה שנקרע לה התפר (5)
9. ראו "3 מאונך"
10. גבר: ישי זו שפה לא מובנת (6)
13. בקו הרכין ראשו של העוף (4)
15. החריש ונדם את הממהרת (4)
16. אוסף של תסמינים שבסיום הוא נשבע (7)
17. דגים שונים הוא הקטין (4)
18. בר – גוי בכיף (ח) (4)
20. אמר מום אחר, שזה מהפחד שלהם (6)
22. + "24 מאונך" מלך שהוא דוד (4)
23. בית ספר אוביקטיבי (5)
25. פעם הייתה שמנה, זו התרעה (5)
26. אין מזל במציאות (3)